

„ÉLETÜNK ÉPÍTKEZŐ

Thuróczy Karolina Mylan és Thuróczy Viktória Lyanh otthon érzik magukat a multikulturális környezetben

Budafokon az otthonuk, Budapest a szülőföldjük, mégis sok szállal kötődnek Vietnámhoz, Hanoihoz is, ahol – mint egyikük mondja – a szeretett nagyi várja őket, aki 90 éves. Thuróczy Karolina Mylan és Thuróczy Viktória Lyanh ma Angliában élnek, multikulturális környezetben dolgoznak és tanulnak, de közben, ha csak tehetik hazarepülnek Pestre, ahol a szülői ház várja őket.

Mylan és Viki élvezik Nagy-Britannia befogadó környezetét, az ottani egyetemi élet nyüzsgő forgatagát. Igazolták, hogy nincs lehetetlen, hiszen fiatal magyar lányokként hamar megszokták a világelítthez sorolt tanintézmények különleges világát, atmoszféráját. Sikeresek. Világlátottak.

Mylan diploma munkája a Bartlett Egyetem kiállításán

–KORSZAKÁT ÉLJÜK!”

Mesterképzés Londonban

Mindketten a budapesti Eötvös József Gimnáziumból indultak, voltak a „Magyarország jó tanulója, jó sportolója” pályázat díjazottjai is. Mylan később az idén 200 éves Manchesteri Egyetemen tanult (építészeti alapképzésen), majd Londonban a Bartlett Építészeti Egyetemen (University Colleges of London) mester-címet szerzett. Szorgalmával, tehetségével gyorsan kitűnt; neki ítelték a Partington-díjat (a legjobb technológiai munkáért), az Ian C.S. Crowcroft Prize-t (a legjobb projektért). Átvehette a Legjobb diplomamunka elismerést is, valamint az Egyesült Királyság egyetemi életében nagyra értékelt, első osztályú minősítést adó építészdiplomát (First Class).

Egyik alkotását a világ legnagyobb, építészek és építészhallgatók számára kiírt „The One Drawing Challenge” rajzpályázat 100 legjobb műve közé válogatták be. Dr. Richard Morton, a Manchester Metropolitan Egyetem (MMU) egyetemi docense, elismert szaktekintélye elhivatottságát, munkamorálját, szakmai képességeit, résztvevő munkáit dicsérte egy interjúban.

Mylan diplomamunkáját szülei budafoki háza, azon belül is (vietnámi születésű) édesanyja dolgozószobája inspirálta. Az említett helyiségben a vietnámi oltárral szemben a pécsi Zsolnay-gyár kerámiái, porcelánjai sorakoznak. Ő ebből kiindulva olyan épületet tervezett Londonban, ami a Kelet és a Nyugat jellegzetességeit szinte egybekapcsolja, szinkronba helyezi. Munkájára a brit építészzakma felfigyelt. Az egyetem évkönyvében közölték dolgozatát.

Irány, Oxford!

Thuróczy Viktória Lyanh a Dürer Matematikaverseny első helyezését megszerezve jelentkezett Oxfordba. Felvették. Azóta elvégezte a biológia alapképzést, majd a mesterképzést. Az oxfordi St Anne’s kollégiumba évente öt diákot vesznek fel biológia-szakról. Ő – francia, angol, olasz és indiai pályatársai mellett – került be a rangos társaságba. Viki részese a SalGo Team oxfordi kutatócsoportjának, akik evolúcióval és ökológiával foglalkoznak.

A testvérek ma sem élnek egymástól távol. A London – Oxford távolság nem legyőzhetetlen, másfél óra vonattal. Ugyanakkor Mylan elmondása szerint annak ellenére, hogy a kötelék szoros köztük, és igen családszeretők is, csak pár havonta járnak össze.

A közös nevező: a kreativitás és a környezetvédelem

Kialakult a saját életünk, mindenkinek megvan a maga baráti társasága. A sok teendő, a munka, a tanulás is leköt bennünket, mondhatom, hogy életünk építő-korszakát éljük. Derűsen nyugtázza, hogy Viki szerint *nagyon pozitív beállítottságú ember*, míg ő magát aggodalmaskodó típusnak írja le. – Elég különböző a személyiségünk, ezt magam is így érzem – kapcsolódik be a beszélgetésbe Viktória. – Bár amikor olyasvalaki találkozik velünk, aki addig csak egyikünket ismerte, általában arra jut, sokkal jobban hasonlítunk egymásra, mint gondoljuk. Egy biztos: a nővérem kiválóan rajzol, kreatív. Igaz, a kreativitás nekem is jellemzőm, ezért megfordult a fejemben az is már, hogy ruhatervezőként próbáljam ki

magam. Karolina Mylan ma Londonban az egyetemi évek utáni első projekt munkáit végzi. Építész, designer. (Egy angol fotográfus galériáját alakítják ki egy kis csapattal, korábbi tanára értő irányítása mellett.) Viktória Lyanh a diákok „member club”-jában aktív, rendezvényeket szervez, beválasztották az Oxfordi Vízilabda Szövetségbe is. Úgy tervezi, tengerbiológusként folytatja a tanulmányait.

Szerencsére, sok a barátom itthon is, ott is. Angliába és Budapestre egyként hazavárnak. Ráadásul korábban az egyetem női vízilabda-csapatában, mint kapus több tornán szerepeltem, a déli topdivízióban játszottunk. Kupát nyertünk! – nyugtázza Viki.

Mylan rész vett a Hello Wood Nemzetközi építész alkotófesztiválon

Thuróczy család

– Engem vonz a multikulturális környezet – állapítja meg Mylan – de mégsem nyugtóz le minden Londonban. A legszebb városnak Budapestet érzem. Egységes a lát képe, kivételesek az épületei.

Néhány pillanattal később máris az építészakra jelenkoráról, dilemmáiról társalunk. Az építészet és a környezetvédelem viszonyáról. A sztárepítészek – szerinte lassan leáldozó – kultuszáról. – Habár magam is elismerem például Norman Foster vagy Zaha Hadid munkásságát, de én kisebb cégekben, kisebb projekteknél érzem igazán jól magam. Nem vagyok barátja a házgyári megoldásoknak, rajongója a felhőkarcolóknak. Már csak azért sem, mert minél nagyobb egy épület, annál környezetszennyezőbb – említi. (Nem a véletlen műve tehát, hogy részt vállalt az Architects Climate Action Network-ben, ami olyan hálózat, amely összeköti a diákokat, építészeket és az építőiparban dolgozókat Nagy-Britanniában, és szerinte a világon, fokozva a környezetvédelmi szemlélet terjedését, jelenlétét az építészszakmában.)

A család és a sport ereje

Mylan hozzáteszi: fontosnak érezte, hogy ne egy olyan témát dolgozzon fel, amely távol áll tőle, hanem olyasvalamit, amellyel azonosulni tud. Családi házuk környezete, a két kultúra egymást erősítő találkozási(i), vonzása tehát logikus választás részéről. – Amit Vietnámnak köszönhetünk az, hogy

talán családcentrikusabbak vagyunk, mint a kortársaink. Nekem fontos, hogy mindig tudjunk egymásról, hogy amennyire csak lehet, sokat lássuk egymást, beszéljünk. Azt is nagyon várom már, hogy jövő nyáron Vietnámba utazzak, mert ott vár a nagyi, aki egy csoda!

Viki hasonlóan fogalmaz, érez. Szerinte is a családdal való kapcsolattartás lényeges.

– Gyerekkoromban nálunk a tanulás és a sport nagy hangsúlyt kapott, ami megfelel az ázsiai mentalitásnak. De közben megvolt a szabadságunk is, amit élveztünk.

Korábban mindketten a magyar szinkronúszó-válogatottban szerepeltek. Mylan a 2017-ben, Budapesten és Balatonfüreden megrendezett úszó- világbajnokságon a magyar szinkronúszó csapatban szépen helytállt. De mint mondja, az élsport és a tanulás összeegyeztethetetlennek bizonyult, és ők mindketten inkább utóbbi mellett voksoltak. Viki megjegyzi: „a vízben azért remekül érzem magam. Ezért korábban szinkronúsztam, majd vízilabda kapusként tapostam a vizet. Most bűvartanfolyamra járok, ami más úszásmódot igényel, mint például a szinkronúszás. Utóbbinak a folyamatos mozgás a lényege. Előbbinek épp az ellenkezője, mert minden kerty levegővételt kincs, azt nem lehet csak úgy elpazarolni. A bűvarkodás önfegyelemre, rendkívüli koncentrációra, csöndre tanít. De közben van egy hangosabb énem is meséli mosolyogva –, aminek a vízilabdában veszem a hasznát. Egy valamirevaló kapusnak ugyanis ezer fokon kell égnie, irányítania, s néha bizony ez üvöltözéssel jár. Nekem megy mindkettő. Tudok visszafogottabb és harcosabb is lenni.

Szabó Zoltán Attila

Viki az Oxford Egyetem női vízilabda csapatával